

Arrest

**nr. 131 198 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad GENT, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 februari 2014 houdende de niet inoverwegingname (bijlage 40).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 november 2013 diende de verzoekende partij die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag tot verblijf als student in.

Op 27 februari 2014 werd de aanvraag niet in overweging genomen op grond van artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit (bijlage 40).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Van een aanvraag in het kader van artikel 9, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25/2 van het koninklijk besluit wet van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde

(....)

Heeft zich bij het gemeentebestuur aangemeld op 27/11/2013 om met toepassing van artikel 9, tweede lid van de voornoemde wet en artikel 25/2 van voornoemd koninklijk besluit een aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen om volgende reden (1):

- *Het blijkt uit de controle van 08/01/2014 betrokkene niet werkelijk verblijft op het aangegeven adres te (...)*
- *De betrokkene levert niet het bewijs dat hij de voorwaarden vastgesteld in artikel 25/2 van het vermelde koninklijk besluit vervult vermits de vreemdeling niet reeds is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofd II van de wet, of van meer dan drie maanden” (2)..”*

2. Ontvankelijkheid

Waar de verwerende partij in het beschikkend gedeelte van haar nota vraagt de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan *“Schending van het artikel 9 Vreemdelingenwet; Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel; Schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, artikelen 10, 11 en 191 Grondwet.”*

Zij licht haar middel toe als volgt:

“4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de verwerende partij de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging neemt, omwille van het feit dat woonstcontrole negatief zou zijn en omwille van het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van zijn aanvraag niet legaal in België verbleef.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de administratieve overheden de verplichting op hun beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de burgemeester van de Stad Gent niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.2.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Stad Gent een éénmalige woonstcontrole heeft uitgevoerd teneinde de verblijfplaats van de verzoekende partij te verifiëren, meer bepaald op datum van 08/01/2014.

Uiteraard, aan de hand van een éénmalige woonstcontrole kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij niet werkelijk op dit adres zou verblijven.

- De verzoekende partij wijst er op dat hij studeert in Brussel. De verzoekende partij is aldus vaak weg van huis.

- De verwerende partij heeft niet zorgvuldig gehandeld door slechts één woonstcontrole (of slechts woonstcontroles op één enkele dag) uit te voeren.

De verwerende partij heeft vervolgens niet in alle redelijkheid de bestreden beslissing genomen, aangezien op basis van één enkele woonstcontrole (of woonstcontroles op één enkele dag) niet kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij niet op het door hem opgegeven adres woont.

- Vele documenten tonen immers aan dat de verzoekende partij wel degelijk op dit adres verblijft: het medisch attest, de tenlasteneming (bijlage 32) en het inschrijvingsformulier van de school maken melding van dit adres.

- Ook contacteert de verwerende partij de verzoekende partij aan de hand van briefwisseling verstuurd aan dit adres.

De verzoekende partij geeft bij iedere dienst hetzelfde adres op, ontvangt zijn post aldaar en geeft hieraan gevolg.

Deze vaststellingen zijn een belangrijke indicatie dat de verzoekende partij werkelijk op het door hem opgegeven adres verblijft.

4.3.

Voor wat betreft het tweede argument in de bestreden beslissing, meer bepaald dat de verzoekende partij op het ogenblik van zijn aanvraag niet gemachtigd was tot verblijf, verwijst de verzoekende partij naar zijn aanvraag, waaruit blijkt dat hij buitengewone omstandigheden inroept teneinde zijn aanvraag vanuit België in te dienen.

- de beroepsprocedure tegen de negatieve beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is nog hangende ;

- de verzoekende partij is al zeer geruime tijd vertrokken uit Marokko. De verzoekende partij heeft reeds verscheidende jaren legaal in België verbleven ;

- Ook in Zweden heeft de verzoekende partij enkele jaren gestudeerd en gewerkt (stuk 8) ;

- het centrum van de belangen van de verzoekende partij ligt in België. Hij heeft een broer die woonachtig is in Anderlecht, hij heeft veel vrienden en kennissen, is geïntegreerd en spreekt zowel Nederlands als Frans ;

- in Marokko heeft de verzoekende partij geen kansen op te studeren.

De verwerende partij heeft met deze buitengewone omstandigheden geen rekening willen houden.

Overeenkomstig de wet kan een student gemachtigd worden tot verblijf, zo hij een studentenvisum bekomt bij de Belgische ambassade in zijn land van herkomst, dan wel alhier in België vanuit legaal verblijf een statuutwijziging aanvraagt.

Personen die illegaal in België verblijven, kunnen aldus hun aanvraag tot verblijf als zijnde een regelmatig ingeschreven student niet vanuit België indienen, ook niet indien zij manifest buitengewone omstandigheden aantonen.

De vraag dient gesteld te worden of dit niet in strijd is met het gelijkheidsbeginsel en het nondiscriminatiebeginsel, aangezien personen die illegaal in België verblijven wél op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemachtigd kunnen worden tot verblijf, zo zij buitengewone omstandigheden kunnen aantonen die rechtvaardigen waarom de aanvraag niet via de Belgische diplomatieke post in land van herkomst kan worden ingediend.

Overeenkomstig artikel 191 van de Grondwet geniet iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt de bescherming verleend aan personen.

Artikel 10 van de Grondwet waarborgt het gelijkheidsbeginsel.

Artikel 11 van de Grondwet waarborgt het non-discriminatiebeginsel.

Er is geen objectief gerechtvaardigd onderscheid om personen die illegaal in België verblijven en die zich in buitengewone omstandigheden bevinden enerzijds toe te laten hun aanvraag tot machtiging tot verblijf bij de gemeente van hun verblijfplaats in te dienen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch anderzijds te weigeren hun aanvraag tot verblijf op grond van het feit dat zij student zijn bij de gemeente van hun verblijfplaats in te dienen.

Door de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet mede in overweging te nemen schendt de verwerende partij artikel 10 en 11 van de Grondwet.

4.4.

Dat de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partij zal geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar zijn land van herkomst (met oog op het bekomen van een studentenvisum) en de doelstelling van de formaliteiten.

Zo de verzoekende partij dient terug te keren naar Marokko met het oog op het bekomen van een studentenvisum, dreigt hij een schooljaar te verliezen.

Hij is regelmatig ingeschreven voor het schooljaar 2013-2014 en volgt de lessen.

Zo hij op heden het Belgische grondgebied dient te verlaten, en in Marokko dient te wachten totdat hem een studentenvisum wordt toegekend, dreigt hij een schooljaar te verliezen..”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat er maar 1 woonstcontrole werd uitgevoerd, en hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij niet werkelijk op dit adres zou verblijven.

Verweerder laat gelden dat de inhoud van het politieverslag van 08.01.2014 voor zich spreekt:

“ANTWOORD POLITIE

Datum: 08\01/14

Uitslag onderzoek:

*Betrokkene(n) verblijft (verblijven) op het vermeld adres **

*Betrokkene(n) verblijft (verblijven) niet op het vermeld adres **

Opmerking:

Betrokkene kan er niet wonen

Geen huurcontract

Geen water

Geen elektriciteit

Geen verwarming.

Weet niet wie eigenaar is en betaalt geen huur” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Gezien deze voor zich sprekende vaststellingen, waarbij de politieagent vaststelt dat verzoekende partij op het vermelde adres niet kan wonen, kan niet worden ingezien om welke reden er nog bijkomende onderzoeken zouden moeten gebeurd zijn.

In casu gaat het niet om de vaststelling dat verzoekende partij tijdens een controle op een bepaald tijdstip niet kon worden aangetroffen in de woning, doch heeft de politieagent vastgesteld dat verzoekende partij er niet kan wonen.

Gezien dit politieverslag van 08.01.2014 waarvan de inhoud voor zich spreekt, vermocht de gemachtigde van de burgemeester wel degelijk te motiveren dat “het blijkt uit de controle van 08101/2014 betrokkene niet werkelijk verblijft op het aangegeven adres(...)”.

Verzoekende partij haar bewering dat uit tal van documenten blijkt dat zij wel op dit adres verblijft. Verweerder laat gelden dat het loutere gegeven dat verzoekende partij dit adres zelf heeft opgegeven t.a.v. de school of dokter, en dit adres zelf heeft vermeld in de bijlage 32, uiteraard geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen door de politieagent.

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris in de brief van 23.12.2013 uiteraard is voortgegaan op de gegevens die verzoekende partij zelf heeft vermeld in haar aanvraag tot verblijf als student, zonder dat dit op zich het bewijs levert dat verzoekende partij ook daadwerkelijk op dit adres verblijft. Het politieverslag van 08.01.2014 toont het tegendeel aan.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen volkomen. De kritiek van verzoekende partij inzake het eerste motief kan niet worden aangenomen.

Ook de kritiek op het tweede motief kan niet worden aangenomen. Verzoekende partij houdt voor dat zij buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, en hiermee geen rekening werd gehouden. Blijkens haar verdere kritiek, geeft verzoekende partij aan dat een aanvraag tot verblijf als student enkel in legaal verblijf kan worden aangenomen, doch meent zij dit strijdig is met het gelijkheidsbeginsel.

Verweerder laat gelden dat artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat:

“§ 1. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon :

1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting (of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen), en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult”.

In casu heeft verzoekende partij bij de gemeente een verblijfsaanvraag als student ingediend, op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit.

De gemachtigde van de burgemeester motiveert in de bestreden beslissing terecht dat “• De betrokkene levert niet het bewijs dat hij de voorwaarden vastgesteld in artikel 25/2 van het vernielde koninklijk besluit vervult vermits de vreemdeling niet reeds is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel 1, hoofd II van de wet, of van meer dan drie maanden”.

Verzoekende partij betwist ook niet dat zij niet voldoet aan deze voorwaarde van artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit, noch dat zij een verblijfsaanvraag als student heeft ingediend op grond van artikel 9 van de wet en artikel 25/2 van het KB.

Verzoekende partij geeft evenmin aan dat zij zich in haar aanvraag tot verblijf als student op een artikel van de vreemdelingenwet heeft beroepen die haar zou toelaten om buitengewone omstandigheden in te roepen om niet aan deze voorwaarde te moeten voldoen. Zij houdt dit niet eens voor.

Verzoekende partij haar beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Terwijl ook haar kritiek inzake het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 Grondwet niet kan worden weerhouden; zij beperkt zich tot een theoretisch betoog, doch brengt geen concrete gegevens aan.

“Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoon dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld.” (R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011)

En ook:

Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoeker laat evenwel na dit te doen.

(uit : R.v.V. nr. 18.975 van 21 november 2008)

Verzoekende partij heeft in casu overigens een verblijfsaanvraag als student op grond van artikel 9vd wet en artikel 25/2 van het besluit ingediend, zodat zij ook niet aantoon dat er sprake is van twee vergelijkbare categorieën.

Verweerder merkt tevens op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen optreedt als annulatierechter, en aldus enkel de wettigheid van de bestreden beslissing kan nagaan, maar daarbij niet de wet zelf kan beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij ontwikkelde kritiek tegen de wettekst. Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Bovendien is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins verplicht een prejudiciële vraag te stellen, nu er nog een cassatieberoep openstaat tegen de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Terwijl al geenszins een schending van artikel 191 Grondwet kan worden aangenomen, artikel dat betrekking heeft op het verschil in behandeling tussen een vreemdeling en een Belg.

“Artikel 191 van de Grondwet bepaalt :

« Iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, geniet de bescherming verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen ».

Op grond van die bepaling kan een verschil in behandeling dat een vreemdeling benadeelt, alleen bij een wettelijke norm worden ingevoerd. Die bepaling heeft niet tot doel de wetgever ertoe te machtigen, wanneer hij een dergelijk verschil in het leven roept, zich eraan te onttrekken de in de Grondwet verankerde fundamentele beginselen in acht te nemen. Uit artikel 191 vloeit dus niet voort dat de wetgever, wanneer hij een verschil in behandeling ten nadele van vreemdelingen invoert, niet erover moet waken dat dit verschil niet discriminerend is, ongeacht de aard van de in het geding zijnde beginselen.

B.33.2. Artikel 191 van de Grondwet kan enkel zijn geschonden in zoverre de bestreden bepalingen een verschil in behandeling instellen tussen bepaalde vreemdelingen en de Belgen. Aangezien de bestreden bepalingen een verschil in behandeling tussen twee categorieën van vreemdelingen instellen, naargelang zij al dan niet onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie zijn, kan enkel de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet worden aangevoerd.

B.33.3. Bijgevolg zijn de voormelde middelen niet ontvankelijk, in zoverre zij uit de schending van artikel 191 van de Grondwet zijn afgeleid.” (Grondwettelijk Hof, arrest nr. 81/2008 van 27.05.2008 (punt B.33.1 en B.33.2), eigen vetschrift en onderlijning).

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Tot slot houdt verzoekende partij voor dat zij een schooljaar dreigt te verliezen. Verweerder laat gelden dat deze beschouwingen geen betrekking hebben op de motieven van de bestreden beslissing, en dan ook niet relevant zijn.

Verzoekende partij is overigens zelf verantwoordelijk voor haar eigen handelen. Ondergeschikt merkt verweerder nog op dat verzoekende partij ook niet voorhoudt dat zij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte en in feite.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 25/2 van het vreemdelingenbesluit. Zij meldt de feitelijke grondslag: uit een controle blijkt dat de verzoekende partij niet werkelijk verblijft op het opgegeven adres en zij is niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden. Er worden enkel elementen aangehaald die pas onderzocht moeten worden in de gegrondheidsfase. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt voor wat betreft de bestreden beslissing nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 9 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

En artikel 25/2 van het vreemdelingenbesluit, dat luidt:

“§ 1

De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon:

1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen, en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.

§ 2

Voor zover de vreemdeling de bewijzen aanbrengt dat hij de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 1°, vervult, en indien uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de vreemdeling op het grondgebied van de gemeente verblijft, kent de burgemeester of zijn gemachtigde de machtiging tot beperkt verblijf toe aan de vreemdeling, schrijft het gemeentebestuur hem in het vreemdelingenregister in en overhandigt het een bewijs van inschrijving in dit register, of, indien de vreemdeling reeds houder is van een dergelijk bewijs, brengt het gemeentebestuur hem op de hoogte van de beslissing.

In het andere geval beslist de burgemeester of zijn gemachtigde om de aanvraag niet in overweging te nemen door middel van een document overeenkomstig het model opgenomen in bijlage 40. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister.

§ 3

Voor zover de vreemdeling de bewijzen aanbrengt dat hij de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 2°, vervult, en indien uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de vreemdeling op het grondgebied van de gemeente verblijft, wordt hij in het bezit gesteld van een document dat aantoon dat de aanvraag werd ingediend. Het gemeentebestuur maakt de aanvraag, vergezeld van de bewijzen bedoeld bij § 1, tweede lid, en van het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

In het andere geval beslist de burgemeester of zijn gemachtigde om de aanvraag niet in overweging te nemen door middel van een document overeenkomstig het model opgenomen in bijlage 40. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent aan de vreemdeling, schrijft het gemeentebestuur deze in het vreemdelingenregister in en overhandigt het een bewijs van inschrijving in

dit register, of, indien de vreemdeling reeds houder is van een dergelijk bewijs, brengt het gemeentebestuur hem op de hoogte van de beslissing.

Indien de minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 2°, niet vervult, verwerpt hij de aanvraag tot machtiging tot verblijf en geeft het hem in voorkomend geval het bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig het model van bijlage 13.

§ 4

Indien uit de controle van de reële verblijfplaats die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren blijkt dat de vreemdeling die een aanvraag gebaseerd op artikel 61/7 van de wet, op het grondgebied van de gemeente verblijft, wordt hij in het bezit gesteld van een document dat aantoonst dat zijn aanvraag werd ingediend. Het gemeentebestuur maakt de aanvraag, vergezeld van de voorgelegde documenten en het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

De bepalingen van § 3, tweede tot vierde lid, zijn van toepassing op de aanvraag bedoeld in het eerste lid.

§ 5

Dit artikel is niet van toepassing op de vreemdelingen die een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 10bis, van de wet indienen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag werd ingediend als student en dat een woonstcontrole plaatsgreep op het door de verzoekende partij opgegeven adres. Zoals de verwerende partij opmerkt, werd er ter gelegenheid hiervan vastgesteld dat de verzoekende partij aldaar niet haar werkelijk verblijf kon hebben omdat er “*geen huurcontract, geen water, geen elektriciteit, geen verwarming*” kon worden voorgelegd, benevens de onwetendheid van de verzoekende partij over wie de eigenaar van het pand is. Deze feitelijke gegevens worden niet weerlegd door de verzoekende partij die het wonen aldaar niet afdoende aantoonst, ook niet aan de hand van de documenten naar waar zij refereert zoals een medisch attest, tenlasteneming, inschrijvingsattest school. Dergelijke documenten worden immers opgesteld op vraag van en aan de hand van de verklaringen van de verzoekende partij zelf en wegen niet op tegen de vaststellingen gedaan tijdens de woonstcontrole. Bovendien betekent het ontvangen van post op een bepaald adres geenszins dat men op dit adres werkelijk verblijft. De verzoekende partij laat ook na aan te tonen hoe zij in een pand zonder huur, water, elektriciteit en verwarming daadwerkelijk kan verblijven terwijl zij niet weet wie de eigenaar is.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij tegemoetkomt aan de vereisten in artikel 25/2, § 3 en 4 van het vreemdelingenbesluit en mocht de verwerende partij de aanvraag niet in overweging nemen.

Waar de verzoekende partij nog opwerpt dat hij buitengewone omstandigheden opwerpt, wat zij ook deed in een ingediende aanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangehaald bij de aanvraag die het voorwerp uitmaakt van huidig beroep en dat anderzijds de ingediende aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 24 januari 2014 onontvankelijk werd verklaard. Dit betekent dat ook in die aanvraag niet kon vastgesteld worden dat er in hoofde van de verzoekende partij buitengewone omstandigheden bestaan om een aanvraag in België in te dienen en niet in het buitenland. Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze afwijzing heeft ingediend werd verworpen bij arrest nr. 131 197 op 13 oktober 2014.

Voorts kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten niet te antwoorden op in het verzoekschrift aangehaalde omstandigheden in het kader van het huidig voorwerp van beroep indien deze niet werden aangehaald voor de aanvraag.

Waar de verzoekende partij nog suggereert dat een illegale vreemdeling geen aanvraag als student kan indienen in België terwijl dit wel mogelijk is voor een aanvrager van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, weze er opgemerkt dat ook een student beroep kan doen op een regularisatieprocedure die zich steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wat de verzoekende partij ook heeft gedaan. Ten overvloede wordt er nog opgemerkt dat ook in het verzoekschrift niet het bestaan van buitengewone omstandigheden, zijnde deze die het bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in te dienen, elders dan in het Rijk worden aangetoond. Waar de verzoekende partij meent dat er een prejudiciële vraag moet gesteld worden aan het Grondwettelijk Hof acht de Raad de vraag niet nodig voor de oplossing van het geschil. Immers de studies en verblijven buiten Marokko en het al zeer ruime vertrek uit Marokko, het liggen van de belangen van de verzoekende partij in België alwaar er een broer woonachtig is, het hebben van veel vrienden en kennissen en het eventueel geïntegreerd zijn in

het Rijk zowel als het bestaan van de kennis van landstalen verklaren niet waarom het bijzonder moeilijk zou zijn de aanvraag elders in te dienen en desgevallend tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om een aanvraag in te dienen.

Er kan slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369), wat in casu niet het geval is. In de mate waarin het de bedoeling is van de verzoekende partij om de Raad ertoe te bewegen artikel 9 van de vreemdelingenwet te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet is het middel onontvankelijk. De Raad vermag immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin zijn de door haar aangehaalde wettelijke bepalingen geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN